

ROBOTLARI YENDİĞİMİZ GÜN

HÜSEYİN KELEŞ
ÇİZER: SELİN ÖZTÜRK

HÜSEYİN KELEŞ

İstanbul'un en eski ve en gizemli semtlerinden Kurtuluş'ta doğdum. İstanbul Üniversitesi Gazetecilik Bölümünden mezun oldum. Sokakta oynayan son neslin bir ferdiyim. Yanlış anlaşılmasın, çok havalı bir durumdur bu. Çocuk yaşlardan itibaren iki şeyin peşinden depar attım: Kelimeler ve futbol topu. Baktım ikisi arasında bir tercih yapamıyorum, onları birleştirmeye karar verdim. Bana yardımcı olan biraz dalıp gittiğim hayallerim biraz da Kurtuluş'un bol gürültülü, çok kahkahalı, az dertli ara ve çamurlu sokaklarında yaşadıklarımı. Yazdıklarımı yazacaklarımın teminatı olarak gördüm hep. Derin derin mesajlar peşinde olmadım ama iki şey kafamın içinde sürekli döndü durdu hayatım boyunca: Hedef belirle ve vazgeçme! En komik hikâyelerimde bile belirlenen hedefler ve vazgeçilmeyen hayaller vardır. Hikâyelerime ve hayallerime hoş geldin. Onur misafirim olarak baş köşeye kurulabilirsin.

SELİN ÖZTÜRK

1996 yılının soğuk mu soğuk kışında, Ankara'da doğdu. Çocukluğu bisiklet sürerek ve balkonda oturup çizimler yaparak geçti. Ankara Güzel Sanatlar Lisesini bitirdikten sonra Eskişehir'de Anadolu Üniversitesinin Çizgi Film-Animasyon Bölümünü okudu. Üniversitenin son senesinde bir maceraya atılmaya karar verdi ve ERASMUS programıyla Çekya'da yaşadı, ardından eğitimini tamamladı. Çizim hayatı boyunca farklı projelerde yer aldıysa da yapmaktan en çok keyif aldığı şey çocuk kitaplarını resimlemek oldu. Şimdi Ankara'daki evinde, bahçeye bakan balkonda hayal kurmaya ve çocuk kitapları resimlemeye devam ediyor.

KURAL 1: ASLA "YOK ARTIK" DEME!

Birkaç saat sonra hayatımızı değiştirecek olan olaydan habersiz bir şekilde, bilim odasında uyuyakalmıştık. Çok üzgündük. **İcadımızla bilim ödöllerini toplamayı hayal ederken kendimizi oyuncaklarımızı toplarken bulmuştuk.** Bilim ödöllerini yerine oyuncak robotları toplamak hiç de heyecan verici değildi. Yani sizin anlayacağınız her şey bitmiş gibiydi. Ta ki üzerime bir robotun gölgesi düşene kadar.

Tüm bu olanlar, öğretmenimizin **İlkokullar Arası Ödöllü İcat Yarışmasını** duyurmasıyla başladı. Bu duyuru, ancak rüyalarda görölebilecek olayların başlangıcı olmuştu. Hazırsanız, her şeyin başladığı ana doğru yola çıkalım.

Ama durun bir dakika! Bu hikâyeyi okurken yanlışlıkla bile olsa ağzınızdan kaçırmamanız gereken bir şey var. Asla **“YOK ARTIK!”** demeyin. Çünkü okuyacağınız her şey gerçek!

Kerim

Melek

Ziya

Yalçın

Ceyda

HAYATIMIZI DEĞİŞTİRECEK O DERS!

En güzel günün son iki dersine gelmiştik. Yani cuma gününün! Hafta sonu tatili moduna geçmemize sadece iki ders kalmıştı. Üstelik son iki saat resim dersiydi. Ne harika bir hafta finali, öyle değil mi?

Sevilay Öğretmen sınıfa gülerek girdi. Sanırım o da haftanın son gününün verdiği mutluluğa kendini kaptırmıştı. Ancak bu gülümsemenin hafta sonu sevinci olmadığını anlamak uzun sürmedi.

- Yeni Aynştaynlar, Nivtınlar, Madam Kuriler, Edisonlar hazır mı?

Sebebini anlamasak da öğretmenimizin coşkusuna ortak olduk.

“Eveeeeet!”

- O zaman size Türkiye genelinde ilkokullar arasında düzenlenecek bilim yarışmasını duyurmaktan memnuniyet duyarım!

İbrahim hemen atıldı:

- Ödülü ne öğretmenim?

- Daha yarışmanın detayını bilmeden ödülü soruyorsun İbrahim.

- Bilim yarışması dediniz ya, çok ilginç bir şey olmayabilir diye düşündüm...

- Çocuklar, önce yarışmanın içeriğinden bahseydim, sonra da İbrahim'in merakını giderelim. Bu yarışmanın özel bir teması var: **SPOR**. Teknolojinin spora katkısını gösterecek bir icat yapmanız isteniyor. Ödülümüz ise Japonya'daki bilim müzeleri gezisi. Tam bir hafta...

Sevilay Öğretmen'in duyurusundan sonra sınıfta bir uğultu koptu. Herkes ilgilendiği spor dalına göre öneriler yapıyordu:

- **Aa harika! Uzaktan kumandalı futbol topu yapabiliriz. Böylece futbol oynamayı bilmeyenler de futbolcu olabilir.**

- **Hedefe odaklanıp komutla çalışan bir elektronik ok yapalım!**

- Sesle komut verebileceğimiz voleybol topu daha iyi. Mesela “Rakibin sol tarafı boş, smaç!” gibi komutlar verebiliriz.

- EN AZ İKİ METRE ZIPLAYABİLEN AYAKKABI YAPALIM.

- El çantasına dönüşen masa tenisi!

- AĞRILARI DİNDİREN FORMA...

Öneriler havada uçuşurken Sevilay Öğretmen araya girdi:

- HEPSİ HARİKA FİKİRLER ÇOCUKLAR. ŞİMDİ GELELİM YARIŞMAYA KATILACAK OLAN BEŞ KİŞİYİ BELİRLEMENE...

Birden sınıfa derin bir sessizlik çöktü. Tıpkı geçtiğimiz hafta matematik sınavı sonuçlarının açıklandığı an gibi... Çıt çıkmıyordu. İki dakika önceki çok gürültü, bol kahkahalı sınıf suspus olmuştu.

- Önceliği **BİLİM KOLUNA** vermek istiyorum.

Bilim kolumuzda olup da yarışmaya katılmak istemeyen var mı?

Bilim kolunda olanlar arasında ben de vardım. **Yani spor kulübünde yer kalmadığı için "B Planı" olarak bu kola yazılan spor meraklısı Ziya...**

Açıkçası yarışmanın spor tarafı ilgimi çekmişti. Benimle beraber **ADEM, DİLEK, CEYDA** ve **YALÇIN** da buradaydı. Dilek ve Adem yarışmaya katılmak istemediklerini söyledi. İkisinin yerine **MELEK** ve **KERİM** gruba dahil oldu. Ben dahil bu beş kişinin ortak bir özelliği vardı: **VOLEYBOL SEVGİSİ...**

Her fırsatta okulun bahçesinde voleybol oynardık. Ee, bilim yarışmasının konusu spor olunca diğerleri de benim gibi düşünmüştü belli ki. Melek âdeta bizim takım kaptanımız gibiydi; en iyi smaçları o vururdu. Kerim de servislerde çok iyiydi. Bu ekiple bilim çalışması yapmanın çok keyifli olacağına emindim.

HAYALLER BÜYÜK, HEDEF ROBOTİK!

Ekiple ilk toplantımızı salı günkü beden eğitimi saatinde yaptık. Toplantıyı, okulun bilim odası dolu olduğu için boş olan sınıfımızda gerçekleştirdik. Herkes projeye ilgili fikirlerini sundu.

- **Bence uzaktan kumandalı top yapma fikri mantıklıydı.**

- **BENCE ATLETLERİN HIZINI ARTIRAN AYAKKABI TASARLAYALIM.**

- **Ayakkabı fikri güzel. Bunu basketbolcular için de yapabiliriz.**

Ceyda, Melek ve Kerim akıllarına ilk gelen fikirleri söylemişti. Yalçın ise fikirleri beğenmedi ama kendisi de yeni bir öneri getiremedi. Devreye ben girdim.

- Durun, durun! Arkadaşlar, biz neyde çok iyiyiz?
- **VOLEYBOL**, dedi herkes bir ağızdan.
- İşte bu yüzden robot yapmalıyız. Voleybol oynayan bir robot!

Sessizlikten sonraki ilk sözler Ceyda'dan geldi.

- Nasıl yani? Bildiğimiz voleybolcu gibi mi? Böyle bir icadı **EL CEZERİ** bile yapamazdı.

- El Cezeri de kim, diye sordu Kerim.

- Meşhur bir bilim insanı... Robotlarla ilgili ilk çalışmalar ona ait. Daha önce okumuştum.

- İşte bak, sende de robot bilgisi var, diyerek ayağa kalktım.

Zaten voleybolu çok seven bir ekip olduğumuz için **voleybolcu robot** fikri herkesin hoşuna gitmişti. Fakat muhtemelen bu işin altından kalkamayacağımızı düşünüyorlardı. İkna çalışmalarına hemen başladım.

- Arkadaşlar, bu yarışmada kendimizi gösterirsek bilim tarihine adımızı altın harflerle yazdırabiliriz. Haberlerde izledim, Japonya Kadın Millî

Spor ?

* Robot??

* Voleybol *

* Basket

1